

C-ovi ponechán v užívání, byl poměrem rovným poměru podle § 974 obč. zák. K rozvázání tohoto poměru stačilo pouhé oznámení státu, že žalovanému C-ovi hotel dále neponechává a řečený poměr s ním ukončuje. Formální výpovědi třeba nebylo. Jako oznámení o ukončení stávajícího poměru byla daná výpověď postačitelá. Nepřijde tudíž na to a netřeba zkoumati, zdali výpověď vyhovovala předpisům, nanejvýš § 565 c. ř. s. Dostav ono oznámení (výpověď), je žalovaný Egon C. povinen hotel vykliditi a odvolací soud, vyhověv žalobě přes onu další, shora uvedenou námitku, nepochybil. Co se týče žalované Barbory C-ové, odvolací soud nezabýval se, alespoň nikoli výslovně, její námitkou, že nárok na vyklizení proti ní není oprávněn, protože jí nebyla výpověď doručena a zamítl žalobu ohledně této žalované, protože nájemní poměr s ní a také jiné okolnosti, jež by žalobu na vyklizení u této žalované odůvodňovaly, nebyly tvrzeny. Odvolacímu soudu nelze přisvědčiti. Pokud jde o námitku nedostatku doručení výpovědi dané státem dne 1. července 1931, není tato námitka žalované opodstatněna, ježto jí hotel k používání ponechán nebyl, nýbrž jen jejímu manželu, a vypovídati jí poměr ten, pokud se týče oznamovati jí, že poměr se ukončuje, nebylo již proto třeba. Že nelze odpírati vyklizení z důvodu smlouvy ze dne 23. prosince 1926, bylo již řečeno. K důvodu odvolacím soudem pro zamítnutí žaloby proti Barboře C-ové použitému jest uvést toto: K žalobě o vyklizení stačí, že žalovaná strana neoprávněně předmět vyklizení drží a vykliditi jej odpírá. Tento předpoklad je u žalované Barbory C-ové splněn. Používá hotelu s manželem a odpírala vyklizení, tvrdíc, že nájemní smlouva ze dne 23. prosince 1926, kterou společně s manželem jako spolunájemkyně hotelu najmula, trvá. Byla tudíž i ona o vyklizení právem žalována. Se zamítnutím žaloby proti ní nelze tudíž souhlasiti.

Čís. 11649.

Z toho, že se žalovaný neohradil proti prohlášení žalobce v pozdějším sporu (po konaném prvním roku a po podané odpovědi), že bere původní žalobu zpět, nelze ještě usuzovati na jeho souhlas se zpětvzetím žaloby (§ 237 c. ř. s.).

(Rozh. ze dne 7. května 1932, R II 141/32.)

Proti žalobě Ck II 103/29 vznesl žalovaný námitku zahájené rozepře, poněvadž prý nárok nyní zažalovaný je totožný s oním, jenž zažalován byl pod Ck II 145/28 a tento spor dosud trvá. Žalobkyně proti tomu namítla, že při roku ze dne 26. února 1931, konaném v nynějším sporu, vzala žalobu Ck II 145/28 zpět. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby. Odvolací soud, pokud šlo o námitku zahájené rozepře, vyhověl odvolání, zrušil napadený rozsudek a odmítl žalobu. V otázce, o niž tu jde, uvedl v důvodech: Pokud se týče toho, že žalobkyně při roku ze dne 26. února 1931 vzala žalobu podanou pod Ck II 145/28 zpět, nemohlo ani tím zahájení rozepře pominouti, ježto zpětvzetí žaloby bylo by se musilo státi podle § 237 c. ř. s. buď podáním, doručeným od-

půrci nebo prohlášením při ústním jednání, ovšem jen v dotyčném sporu. Ostatně mohla žaloba býti zpět vzata po prvním roku jen za souhlasu žalovaného nebo za současného zřeknutí se nároku, k čemuž však nedošlo.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Odvolacímu soudu jest přesvědčiti v tom, že stěžovatelka nemohla po prvním roku a po odpovědi na žalobu vzít zpět původní žalobu bez souhlasu žalovaného (§ 237 c. ř. s.). Z toho, že se žalovaný neohradil proti prohlášení stěžovatelky, že bere původní žalobu zpět, nelze ještě usuzovati na jeho souhlas.

Čís. 11650.

Podle § 1052 obč. zák., jenž vyslovuje zásadu pro všechny úplatné smlouvy, stačí projev ochoty ke vzájemnému plnění a jest takovýto vzájemný závazek pojeti do rozsudkového výroku i z úřadu.

Žalobu, pokud se domáhá poskytnutí neb obstarání úvěru pro budoucnost, jest pro tentokráte zamítnouti.

(Rozh. ze dne 7. května 1932, Rv. II 52/31.)

Procesní soud první stolice vyhověl žalobě, by bylo uznáno právem, že žalovaný jest kromě jiného povinen poskytnouti ze svých prostředků neb obstarati žalující straně na dobu od 1. června 1930 do konce března 1931 a pak i v každém dalším roce na stejnou dobu sezonní úvěr do výše 200.000 Kč, pokud nebude pohledávka žalované strany za žalobcem z jejich společenského poměru na základě dohody ze dne 12. srpna 1928 ve výši 600.000 Kč splacena, proti tomu, že žalující strana zúročí poskytnutý neb obstaraný úvěr běžným, v bankách platným úrokem. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil s tou opravou, že má znít takto: Žalovaný jest povinen poskytnouti ze svých prostředků neb obstarati žalobci na dobu od 1. června 1930 do konce března 1931 a pak i v každém dalším roce na stejnou dobu sezonní úvěr do výše 200.000 Kč, pokud nebude pohledávka žalované strany za žalobcem z jejich společenského poměru na základě dohody ze dne 12. srpna 1928 ve výši 600.000 Kč splacena, proti tomu, že žalující strana dá žalované straně bílko směnky jako dříve a zúročí poskytnutý neb obstaraný úvěr běžným v bankách platným úrokem. Nejvyšší soud vyhověl dovolání potud, že zamítl pro tentokráte žalobu, že žalovaný jest povinen poskytnouti ze svých prostředků neb obstarati žalobci na dobu od 1. června 1930 do konce března 1931 a pak v každém dalším roce na stejnou dobu sezonní úvěr do výše 200.000 Kč, pokud nebude pohledávka žalované strany se žalobcem z jejich společenského poměru na základě dohody ze dne 12. srpna 1928 část-